

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **P.F. a.s.**, se sídlem, zast. JUDr. Martinem Skybou, advokátem se sídlem Preslova 9, 702 00 Moravská Ostrava, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, pracoviště Brno, Veverí 7, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí č.j.: 47091/010/9012/13.4.2010/1076/PRP179 ze dne 11.5.2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím č.j. 47091/010/9012/13.4.2010/1076/PRP179 ze dne 11.5.2010 žalovaná příslušná k rozhodování podle ust. § 5 písm. a) bod 4 zák. č. 582/1991 Sb., zamítla odvolání plátce pojistného P.F. a.s., se sídlem, proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Vsetín (dále v textu OSSZ Vsetín) č.j. 47012/110-9012-28.12.2009-6/PRP-ŽH-R ze dne 30.3.2010 a napadené rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím byla žalobci v souladu s ust. § 104a zák. č. 582/1991 Sb., zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti plátci pojistného. Odvolatel napadl rozhodnutí podáním ze dne 7.4.2010, v němž namítá to, že nebyl vyrozuměn o pokračování přerušného řízení, dále vyjadřuje stanovisko k některým bodům rozsudku NSS sp. zn. č.j. 4 Ads 120/2009 a s výkladem některých ustanovení se neztotožňuje. Pokud se týká neoznámení pokračování v přerušném řízení, jde o vadu řízení, která vzhledem k námitkám odvolatele neměla zásadní vliv na správnost předmětného rozhodnutí jako takového. Na základě podané žádosti o vrácení přeplatku na pojistném za

období letedel – červen 2007, OSSZ Vsetín přerušila řízení, neboť výsledek byl odvislý od vyřešení předběžné otázky, o níž rozhodoval Nejvyšší správní soud. Poté OSSZ Vsetín pokračovala v řízení a učinila právní závěr, že žádosti nelze vyhovět, protože v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného, měly povinnost platit pojistné za sebe, a proto jejich platební povinnost v tomto období nezanikla. Vyměřovací základ organizace a malé organizace v zákoně č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z ustanovení zákona stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Odvolací orgán dospěl k závěru, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno na základě správně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

V žalobě žalobce uvedl, že neoznámením pokračování v přerušeném řízení bylo vydáno napadené rozhodnutí na základě chybného postupu správního orgánu, kterým byl zkrácen na svých právech na spravedlivý proces, neboť při dodržení zákona mohl vznést další právní argumenty na podporu své žádosti. Rozhodnutí je neústavní, nezákonné a nesprávné, neboť po rozhodnutí NSS v obdobné věci není nadále dořešeno, zda tímto rozhodnutím došlo ke správnému zákonnému a ústavně konformnímu vyřešení předmětné otázky. Zákon o pojistném byl v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 jednoznačně neurčitou právní normou, což vyplývá z rozhodnutí OSSZ Vsetín i NSS ze dne 25.2.2010. Je přesvědčen, že nelze připustit absenci základní definiční části právní úpravy a tuto absenci suplovat pomocí interpretačních pravidel, která navíc nastavil až Nejvyšší správní soud zcela v rozporu s právním názorem soudu krajského, který v konkrétním obdobném případě již v minulosti rozhodoval. Za nezákonné a neústavní považuje to, aby si plátcí pojistného chybějící části zákonné úpravy dovozovali pomocí předem nespecifikovaných interpretačních pravidel a na základě nich hradili pojistné. Dále žalobce namítá, že primárně nelze vykládat či interpretovat to, co v zákoně vůbec není obsaženo v projednávané věci, vyměřovací základ, který v zákoně nebyl definován a pokud v předmětném období byl zákon neúplný a neurčitý, mělo být rozhodnuto v jeho prospěch. Pokud je žalobce nucen platit pojistné dochází k porušení jeho základních ústavních práv a žalobce odkazuje na rozhodnutí ÚS ČR ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV ÚS 666/02, náleží ÚS ČR ze dne 1.6.2005 sp. zn. IV ÚS 29/05 (v pochybnostech ve prospěch subjektu), na rozhodnutí NSS 5 Afs 151/2004 (otázka požadavku na právní normy, právní jistoty a předvídatelnosti aktů veřejné moci), náleží ÚS ČR č.j. I ÚS 643/06 (otázka použití výkladu víceznačné zákonné úpravy, který nejméně zasahuje do ústavou zaručených práv), náleží ÚS ČR č.j. IV ÚS 626/06 (otázka nemožnosti využití nejasností v právní úpravě po maximalizaci fiskálního výnosu státu), náleží ÚS ČR č.j. II ÚS 487/2000 v otázce zákazu použití analogie a omezenost použití extenzivního výkladu při překonávání mezer v právních předpisech), rozhodnutí NSS č.j. 6 A 59/93-43 a 7 Afs 126/2005 (otázka použití interpretačních pravidel soudem a náleží ÚS ČR č.j. III ÚS 126/97 (k otázce nemožnosti rozšiřujícího výkladu nad rámec zákonné úpravy, i když by byl společensky prospěšný). Popsanými nezákonnostmi rozhodnutí a tím, že žalovaná nenapravila nedostatky, kterými trpělo rozhodnutí I. stupně byl žalobce zkrácen na svých právech. Navrhuje soudu, aby rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že žaloba obsahuje obdobnou právní argumentaci jako v odvolání proti rozhodnutí OSSZ Vsetín. Neupozornění plátce pojistného na pokračování v přerušeném řízení o vrácení přeplatku, které je vadou řízení, ale nelze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy, na jeho věcnou správnost s přihlédnutím k následujícímu průběhu správního řízení. Procesní

vada nedosáhla takové intenzity, jež by měla za následek rozpor tohoto rozhodnutí s právními předpisy, popř. dopad na jeho věcnou správnost. Nebylo porušeno právo na spravedlivý proces. Žalovaná konstatovala, že NSS má v systému správního soudnictví nezastupitelnou roli, protože dbá na zákonnost a jednotu rozhodování krajských soudů i správních orgánů a zdůraznila vázanost těchto správních orgánů i krajských soudů jeho názorem a právním posouzením situace, proto správní orgán vyčkal vyřešení v rozsudku NSS a učinil si právní názor v návaznosti na názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví. Žalovaná považuje rozsudek NSS č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 za předběžnou otázku a další rozhodování správních orgánů v obdobných věcech muselo být odvislé od zaujatého právního názoru NSS. Uvedený postup považuje za souladný se zásadami činnosti správních orgánů podle ust. § 2 - § 8 správního řádu. Námitky žalovaná považuje za polemiku se závěry Nejvyššího správního soudu o způsobu definice vyměřovacího základu, který sice konstatoval ústavní nekonformitu nařízení vlády č. 39/2007 Sb., ale také konstatoval a dospěl k závěru, že definici vyměřovacího základu lze stanovit přímo ze zákona č. 589/92 Sb., pomocí obecných interpretačních postupů stanovit natolik určitě, že o jeho vymezení jako části odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců nemohly být žádné pochybnosti. Žalovaná respektovala obecný právní názor vrcholného soudního orgánu ve správním soudnictví v ČR v dané problematice. Shrnuje, že v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 byly organizace a malé organizace poplatníky pojistného a měly povinnost platit pojistné za sebe a tato povinnost v tomto období nezanikla. Platební povinnost plátce pojistného nemohla v období shora zaniknout a pojistné odvedené žalobcem bylo odvedeno v souladu se zákonem. V důsledku tohoto nemohl vzniknout žalobci přeplatek na pojistném, proto je žádost nedůvodná. Žalobní námitky považuje za neopodstatněné a neodůvodněné a rozhodnutí považuje za dostatečně přesvědčivé a přezkoumatelné a poukázala na rozhodnutí č.j. 4 Ads 94/2010-175 ze dne 10.8.2010, kde NSS upozorňuje, že nedošlo k žádné skutečnosti odůvodňující prolomení vázanosti právního názoru vyjádřeného v jeho rozsudku 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010 v dané věci a neshledal důvodů pro odchýlení se. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Učinil tak bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu obě strany sporu udělily souhlas. O věci usoudil následovně.

Z obsahu žaloby, z vyjádření žalované k ní a z obsahu odůvodnění prvoinstančního i žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předmětem sporu mezi oběma stranami je posouzení právní otázky, zda žalobci, resp. plátcí pojistného vznikl za období leden až červen 2007 přeplatek na pojistném, resp. zda byl v tomto období povinen pojistné platit, neboť zák. č. 589/1992 Sb., neobsahoval ustanovení, jež by výslovně stanovilo vyměřovací základ organizace a malé organizace, a zda vada řízení, že mu nebylo oznámeno pokračování v přerušném řízení měla zásadní vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 22.9.2009 požádal P.F. a.s., se sídlem o vrácení přeplatku na pojistném ve výši 6.408.045,-Kč, neboť v období od 1.1.2007 do 30.6.2007 odváděl pojistné na sociálním zabezpečení bez právního důvodu.

Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce jí vytýkal právní posouzení problematiky Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 ze dne 25.2.2010. Své námitky týkající se interpretačních pravidel a celkového posouzení věci doložil odkazem na

nálezy Ústavního soudu v žalobě uvedené a i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zda Nejvyšší správní soud postupoval v souladu se shora uvedenými nálezy při posuzování ve věci sp. zn. 4 Ads 120/2009 může posoudit Ústavní soud na základě podané ústavní stížnosti. Prvostupňový správní orgán, žalovaná a i rozhodující soud jsou vázáni závazným právním názorem, který soud vyslovil ve svém shora uvedeném rozsudku. V mezidobí Nejvyšší správní soud také rozhodl např. rozsudkem ze dne 25.8.2011 č.j. 3 Ads 73/2011-74 o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28.2.2011, č.j. 57 A 61/2010-39, kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, která zamítla odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o vrácení přeplatku na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období leden – červen 2007. Krajský soud v rozsudku uvedl, že se spornou právní otázkou podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 120/2009-88 v bodech 33-39 a 40-51, ztotožnil se s těmito závěry, že při absenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců.

Jak již soud uvedl shora, Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí týkající se neúspěšných žádostí o vrácení přeplatků na pojistném za období od 1.1.2007 do 30.6.2007 po podaných kasačních stížnostech proti rozsudkům, kterými byla zamítnuta žaloba plátce pojistného. Právní problematikou se zabýval např. v rozsudku č.j. 3 Ads 73/2011-74 ze dne 25.8.2011, na který soud již shora odkazoval. Podle tohoto rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožnil s výkladem v rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 i ve věci týkající se vrácení přeplatku pojistného v otázce, že nařízení vlády č. 39/2007 Sb., nebylo aplikovatelné a soud jím nebyl při svém rozhodování vázán. Shodl se s tímto rozhodnutím i v tom, že na základě systematického a historicko - teleologického výkladu lze dospět k závěru, že i pro období od 1.1.2007 do 30.6.2007 bylo možné náležitě stanovit výši vyměřovacího základu organizace a malé organizace navzdory neexistenci výslovné definice vyměřovacího základu organizace a malé organizace, když bylo možné tento pojem ze zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 30.6.2007 s potřebnou mírou určitosti vymezit jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jejich zaměstnanců a o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v tomto rozsudku i v předchozím rozsudku č.j. 4 Ads 120/2009-88 jsou závazné i pro rozhodující soud, neboť posuzovaná věc je skutkově i právně totožná. Pokud se týká žalobní námitky, že žalobci nebylo oznámeno pokračování v přerušném řízení o vrácení přeplatku, soud se shoduje se stanoviskem žalované, že tato vada řízení neměla vliv na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí popř. jeho věcnou správnost, neboť rozhodnutí vycházelo ze skutkových zjištění v projednávané věci a k posouzení žádosti došlo na základě v té době existujícího závazného právního názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Vada neměla takovou intenzitu, že by způsobila rozpor rozhodnutí s právními předpisy či dopad na jeho věcnou správnost. Žalobce svou další argumentaci ve věci konečně uplatnil v rámci odvolacího řízení a i tohoto řízení žalobního. Jak odvolacím správním orgánem – žalovanou, tak i soudem je vysloveno, že tato vada řízení nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.

pokračování

36 Ad 14/2011

Projednávací soud po posouzení neshledal žalobní námitky důvodnými a vázán závěry shora uvedenými vyplývající z posouzení obdobné věci Nejvyšším správním soudem, žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu